

Arany Júlia

Világszerte Nr. 1

Cathy Williams

Viszontlátásra Toscanában!

Michelle Douglas

Nyár a szigeten

Cara Colter

Tökéletes pillanat

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Cathy Williams, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: *Expecting His Billion-Dollar Scandal*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kis Z. Margit

© Michelle Douglas, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2022

Eredeti címe: *The Maid, the Millionaire and the Baby*
(Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

© Cara Colter, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2022

A mű eredeti címe: *Tempted by the Single Dad*
(Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

Nyomtatásban megjelent: az ARANY JÚLIA 57. számában, 2022
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-615-9

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Műszaki vezető: Sárai Szabó Mária

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Cathy Williams

Viszontlátásra Toscanában!

1. FEJEZET

– Hol vagyok?

Cordelia meglepetten fordult meg, és az ágyban fekvő férfit bámult. Az ismeretlen három napja feküdt itt, de eddig még egy szót sem szólt. Zömmel csak aludt, ahogy ezt dr. Greenway megjósolta. Néha kinyitotta a szemét, és körülnézett, de úgy tűnt, mintha nem jutott volna el a tudatáig, amit látott.

– Lássák el elegendő folyadékkal! – utasította őket az orvos. – Ennél a kórházban sem tehetnének többet. Talán itt még jobb helyen is van. Tudják, milyen túlterhelt ott a személyzet. Aligha jutna neki elég figyelem. Erős fickó lehet, különben nem úszta volna meg ennyivel. Sokkal rosszabbul is járhatott volna.

Cordelia tehát elhelyezte a férfit a házuk egyik üresen álló szobájában, és az apjával, akivel kettesben éltek, felváltva felügyeltek rá, követve a naponta kétszer benéző orvos utasításait. Dr. Greenway megnyugtatta őket, hogy nem kell tartaniuk a beteg állapotának váratlan romlásától. Időnként megitták, és az utóbbi huszonnégy órában sikerült már némi ételt is belediktálniuk.

A beteg lassacskán javult, de még nem tért igazán magához. Mostanáig.

A lány rápillantott, és a szíve gyorsabban kezdett dobogni.

Luca. Így hívták a férfit. Luca Baresi. Cordelia tudta, mert megtalálta a csuromvizes nadrágja zsebében a tárcáját. Meg kellett tudnia, ki az illető, hogy értesíthesse a hozzátartozóit.

De csak a neve derült ki. A telefonja, ha volt nála, valószínűleg a tenger mélyére süllyedt. A tárca tartalma az igazolványt és egy bankkártyát kivéve teljesen szétázott.

– Nem mondja meg?

A lány összereződött, aztán odalépett a beteghez. A férfi a párnáknak támaszkodva félig ülő helyzetben kérdően nézett rá.

Cordelia szégyenérzet nélkül többször megcsodálta már vonzó külsejét, de most, amikor az egyenesen rászegezte zöld szemét, kissé zavarba jött.

– Az apám házában van. – Lassan leült az ágy szélére.

Olyan a szeme, mint a tenger, amikor ragyog felette a nap, gondolta elábrándozva. A bőre pedig bronzszínű, szóval valószínű, hogy nem a cornwalli partok lakója. Még azok a férfiak is, akik mint az apja, halászatból éltek, és az arcuk leburnult a napon, sápadtnak hatottak hozzá képest.

– Mit keresek az apja házában? És miért van rajtam ez az idegen holmi?

– Az apám kölcsönözte magának. Nem emlékszik semmire?

– Azt tudom, hogy vitorlázni indultam. – A férfi a homlokát ráncolta. – Az egyik pillanatban még sütött a nap, aztán meg hirtelen elfeketedett az ég.

A lány együttérzőn bólintott. Nem kerülte el a figyelmét, milyen kellemes, mély a férfi hangja.

– Mifelénk már csak ilyen az időjárás – mormolta. – Különösen nyáron. Egyik pillanatról a másikra nagy vihar kerekedik.

Cordelia a férfi kezére pillantott, amellyel a beteg a kulcscsontját masszírozta. Az idegen láthatóan még mindig az emlékeit próbálta előhívni, mert erősen ráncolta a homlokát. Nem csoda, hogy gondjai vannak, hiszen szörnyű dolgokon ment keresztül. Mindenesetre pokolian jóképű, szőgezte le magában a lány. Sötét haja, olívbarna bőre és tökéletes arcvonásai nagyon tetszettek neki. Ámbár lehet, hogy csak azért tesz rá ilyen mély benyomást, mert mindössze huszonnégy éves, az élete szájalmasan unalmas, ezért még egy viszonylag tisztességesen kinéző pasas is izgalmasnak és vonzónak tűnik számára.

Tény azonban, hogy ez a férfi itt messze nem csupán „tisztességesen kinéző”. Barry, na, ő viszonylag tisztességesen nézett ki! Nyolc hónapig jártak együtt, mire Cordelia rájött, hogy a kapcsolatuk sehová sem vezet, főleg nem az ágyba. Barry ugyan egyre többször jelezte, hogy ott szeretne kikötni vele, de az eszébe sem jutott, hogy kedveskedjen neki. A meghódítására elegendőnek ítélt néhány szál mezei

virágot, egy-egy közös mozit vagy a helyi kocsmában eltöltött néhány estét.

– A legutóbbi vihar áldozata lett. – Cordelia megköszörülte a torkát, és a férfi átható tekintetétől zavartan fészkelődni kezdett. – Három napja történt. Meg kellett volna néznie az előrejelzést, mielőtt kihajózik. Az itteniek mindig megnézik. Az emberek tudják, milyen kiszámíthatatlan a tenger errefelé. De maga nem idevalósi, ugye?

– Mit csinál itt?

– Tessék?

– Ápolónő?

– Nem, nem vagyok ápolónő. Valószínűleg azon töri a fejét, miért itt van, és nem a kórházban, ugye? Tudja, a helyi kórház elég kicsi, és dr. Greenway nem tartotta szükségesnek, hogy bevigyék egy nagyobbba, ami meg messze van. Úgy gondolta, itt is hamarosan felépül. Többször járt itt, amióta megtaláltam.

– Maga talált meg?

– Véletlenül épp kinéztem föntről, a hálósobám ablakából.

A lány maga elé meredt... Gyakran bámult onnan kifelé, arra gondolva, milyen lehet valahol másutt élni... Kint a nagy, gonosz világban, ahol kalandok leselkednek az emberre, és olyanokkal is találkozhat, akikkel nem járt együtt iskolába. Ahol félig nyitott ajtók mögött izgalmas dolgok várakoznak, és ahol a gyász és a veszteség nem az egyedüli kísérelője...

Elpirult. A férfi egy szót sem szólt ugyan, de Cordeliának az a különös érzése támadt, hogy pontosan tudja, mi jár a fejében. Persze ez természetesen kizárt.

– A hajója csak egy apró folt volt a távolban. A hullámok ide-oda dobálták.

– És akkor maga...

– Az apám nem volt itthon – vágott közbe gyorsan a lány. – De én ugyanolyan jól elboldogulok a tengeren, mint bárki más mifelénk.

Észrevette, hogy a férfi csodálkozva felvonja a szemöldökét. Nem tudott semmit erről az emberről, de egy dologban biztos volt: lenyűgöző külsejével és nyilvánvaló önbizalmával biztosan nem szűkölködik női csodálóknál. És a csodálói valószínűleg nem tudnának elbánni egy viharban vergődő hajóval.

– Tényleg?

– Talán még jobban is. – Cordelia vállat vont. – Tizennyolc voltam, amikor kapitányi vizsgát tettem, rendelkezem továbbá minden képességgel és engedéllyel, hogy a tengeren halásszak. Tudom, mi kell ahhoz, hogy életben maradjunk a nyílt vízen, mit tegyünk, ha tűz üt ki a hajón. És az elsősegély-ismereteim is kiválóak.

– Szóval megmentette az életemet, mert voltam olyan ostoba, hogy a vitorlás kormányja mögé álltam anélkül, hogy előtte megnéztem volna az időjárás-előrejelzést. Hogy volt képes rá?

– Fogtam apám legerősebb és leggyorsabb hajóját, és nekiindultam. Eszembe se jutott, hogy valakinek a segítségét kérjem, mert tudtam, hogy azonnal indulnom kell, ha valaki bajba került azon a vitorlásán.

– Még meg sem köszöntem, amit értem tett. Arra még emlékszem, ahogy elindultam a hajóval, és hogy kitört a vihar, de utána...

– Tudom, ilyenkor így szokott lenni. A vízben találtam meg. A hajó oldalába kapaszkodott. Félig eszméletlen volt.

– És így is be tudott vonszolni a hajójába?

Cordelia azokra a kicsi, törékeny csinibabákra gondolt, akik olyan ügyesen magukra tudják vonni a fiúk figyelmét, és könnyedén eléri, hogy azonnal védelmező módba kapcsoljanak, amint észreveszik a közelükben a gyenge kis virágszálat.

Mindig arra vágyott, hogy ő is olyan kis kecses legyen. De nem, ő magas és erős, úgy úszik, mint a hal, a vitorlászásban pedig lepipál mindenkit.

– Nem volt túl nehéz. Majdhogynem magától csinálta. Az viszont nem volt egyszerű, hogy kijussunk a partra. A vihar még jobban rákapcsolt. Akkora hullámok voltak, hogy majdnem lesodortak bennünket a hajóról.

– Egy kérdésemre még mindig nem válaszolt. Miért van itt mellettem?

Cordelia zavartan bámult rá.

– De hiszen mondtam. Itt élek. Együtt az apámmal. Hajói vannak, halász. Néha bérbe is adja a hajóit, hogy egy kicsit növelje a bevételét.

– Nagyon izgalmas élet lehet egy fiatal nőnek.

Cordelia felfogta, hová akar kilyukadni. Arra kíváncsi, miért él itt, ahelyett hogy egy nagyváros örömeit élvezné. Miért nincs fiúja, akivel bulikba járhatna, és mindazt tehetné, amit a vele egykorú lányok. Cordeliának már valamennyi barátnője eltűnt innen. Egyetemre mentek, és amikor visszatértek, ott volt az oldalukon egy barát. Egyik-másik már férjhez is ment, sőt gyereket szült.

Neki azonban mindez nem jöhetett szóba. Talán ezért is tűnt az ismeretlen világ olyan csábítónak. És ettől vágyódott annyira az elérhetetlen lehetőségek után.

Úgy döntött, hogy nem reagál a férfi megjegyzésére. Senkire sem tartozik, miként él, és nem fogja egy idegen orrára kötni, hogy nagyon is érzékeny pontra tapintott.

– Nem könnyű a tengerrel élni, de megéri.

A férfi rövid, de jelentőségteljes hallgatással nyugtázta a szavait.

– Ideje volna bemutatkoznom – szólalt meg aztán.

– Nem szükséges.

– Hogyhogy?

– Tudom, ki maga.

– Tudja, ki vagyok...?

Cordelia észrevette, hogy a férfi megdermed, és az arca is zárkózottá válik. A lánynak ugyan sejtelve sem volt, mi baja lett hirtelen, de elmosolyodott, hogy oldja a feszültséget.

– Maga Luca. Luca Baresi. Elnézést, de miután idehoztam, és az orvos megvizsgálta, igyekeztem találni valamit, ami a kilétét igazolja, hogy a hozzátartozóit értesíthessem.

– Szóval átkutatta a holmimat.

– Nem volt sok átkutatnivaló – magyarázkodott a lány. – Higgye el, nem volt kedvem hozzá, de biztosan megneheztelt volna, ha meg sem próbálok elérni valakit a rokonságából. Sajnos, minden irata elázott, és olvashatatlaná vált. Egyedül a személyi igazolványa maradt viszonylag épségben. Így a nevét el tudtam olvasni. Ha akarja, hozok egy telefont, hogy felhívhassa a... a családját. Biztosan aggódnak magáért. Hol él?

– Nem errefelé.

– Az ország belsejében? – A lány elgondolkodva bólintott. – Sokan jönnek a nyári hónapokban Londonból, sőt vannak olyanok is, akik házat vesznek a közeli nagyobb városokban nyaralónak. Mert kocsmák és éttermek nélkül nem bírják ki.

– Maga bezzeg nem szereti az ilyesmit.

– Nem igazán – felelte Cordelia. – De a turistákat nem bánom, mert néha hajókat is bérelnek, ami jó. Ha nem lakik túl messze, apa elviheti a feleségéhez meg a gyerekeihez.

– Feleség? Gyerek? Honnan veszi, hogy házas vagyok?

– Hát... – A lány elpirult. – Csak gondoltam...

– Maga férjnél van?

– Nem.

– Furcsamód azt hittem, férjnél van.

– Miért?

Cordelia bőre bizseregni kezdett. A férfi szemébe nézett, és nem tudta elfordítani a tekintetét. Erőt vett magán, és kinézett az ablakon a súlyos, szürke felhőkre, amelyekből azóta is szitált az eső, hogy kimentette a férfit. A nyár egy időre elbúcsúzott, és a lány nem tudta, mikor fog visszatérni.

– Maga nagyon fiatal – szólalt meg a szavakat elnyújtva a férfi. – És nagyon csinos. Hogy lehet az, hogy még egy itteni fickó sem vetett szemet magára? Talán most fejezte be a tanulmányait, és próbál visszailleszkedni ide?

– Nincs mindenkinek lehetősége egyetemre járni, Mr. Baresi. – Cordelia ibolyakék szemében hideg kifejezés jelent meg.

Neki is voltak tervei, álmai. Ám a sors útját állta, így nem valósíthatta meg azokat.

Eltűnődött, hogy vajon másként alakul-e az élete, ha az édesanyja nem hal meg, amikor ő még kisgyerek volt. Az asszony ritkán járt el otthonról, ám az egyik londoni bevásárló körútján autóbaleset áldozata lett. A halála után Cordelia apja megszállottja lett a gondolatnak, hogy a lánya csak a falujukban lehet biztonságban. Ha Cordelia néhanapján elutazott egy közeli városba, az apja az ablakban állva várt rá még akkor is, ha társasággal ment, és a barátnői szülei is velük voltak. Még az iskolai kirándulások is rémálommá váltak, mert Cordelia tudta, hogy az apja odahaza halálosan retteg érte.

Félelme örök emlékeztetője lett annak, amit elveszítettek.

A lányt ennek ellenére nagyon izgatta a továbbtanulás.

Amikor tizennyolc évesen megtudta, hogy felvették az exeteri egyetemre, amelyet elsőként jelölt meg, igyekezett meggyőzni az apját, hogy alig egyórányira lesz tőle. Aztán egyik pillanatról a másikra minden összeomlott. Azon a nyáron meghalt az ikertestvére, Alex. A fiú volt Cordelia legszilárdabb támasza. Tökéletesen megértették egymást, és együtt dolgozták fel az anyjuk halálát. Alex támogatta, és kiállt mellette, mert az apjuk minden féltése Cordeliára összpontosult. Alexről úgy vélte, tud magára vigyázni.

A fiú nem is gondolt arra, hogy egyetemre menjen. Mindig azt tervezte, hogy átveszi a családi vállalkozást. Halásznak született, de mégsem lett az. Amikor egy bagatellnek induló betegség után agyhártyagyulladásban meghalt, Cordelia minden álma szertefoszlott. Beletörődött, hogy neki kell átvennie a testvére helyét. Néha úgy érezte, hogy a kettős veszteség felemésztí az erejét. Már senkije sem maradt, akihez a gondjaival fordulhatott volna. Végleg odalett a fiatalság gondtalan öröme.

Nem telt el úgy nap, hogy ne gondolt volna a köddé vált jövőjére, amely el sem kezdődött. De belevetette magát a munkába, és bebizonyította, hogy kiváló hajós. A tenger lett a menedéke. Kint a vízen meglelte a békéjét. Ott szabadon szárnyalhattak a gondolatai, és elképzelhette, milyen volna megismerni a nagyvilágot. Kedvenc időtöltése az úszás volt, olyankor elfelejthette a gondjait.

Mit szólna ez a bronzbőrű idegen, ha elárulná neki a titkait?

– Nem az az életcélom, hogy megfogjak magamnak egy itteni fickót – mondta gyorsan.

Luca ajkán mosoly jelent meg, és a lány testén a forróság hulláma szaladt végig. Minden idegszála vibrált, és a lány döbbsen érezte, hogy az ágyéka lüktetni kezd.

A váratlan érzés néhány rémisztő pillanatra teljes üzemzavart okozott a fejében.

A férfi feljebb helyezkedett, s ettől Cordeliának feltűnt, milyen széles a válla, ami eddig nem is tudatosult benne.

Felpattant az ágy széléről, és arra gondolt, hogy ő hogy nézhet ki.

A kopott farmer, az elnyűtt szürke pulóver és a különösebb odafigyelés nélkül oldalt lófarokba fogott, hosszú szőke haja nem kelthetett túl nagy benyomást. Se most, se korábban nem volt kisminkelve, a nyári nap leburnította a bőrét, már ha sütni volt kedve. Szeretett mezítláb járni a házban.

A lány a háta mögé rejtette a kezét, mert azon a mindennapi munka erősen nyomot hagyott.

– Hová megy?

– Dolgoznom kell. Csak azért jöttem, hogy ellenőrizzem, jól van-e, meg friss vizet hozzak.

– Mondott valamit egy telefonról.

– Tessék?

Cordelia hátrálva közelített a szoba kijárata felé, és nem értette, mitől olyan ideges. Nem szokta zavarni a férfiak társasága.

– Mivel a mobilom eltűnt, kellene egy telefon, hogy... hogy felhívjam az apámat.

A lány összerezdült.

– Említettem, ugye, hogy a tárcájában semmi használható információt nem találtam. Az édesapja már biztosan betegre aggódta magát.

– Nem feltétlenül.

Pár hosszú másodpercig némán néztek egymásra.

2. FEJEZET

Elbűvölő, gondolta elmélázva a férfi. El sem lehet hinni, hogy ez a lány nincs tudatában a csodás külsőjének. Magas, és amennyire Luca meg tudta ítélni, a teste edzett és erős. Ami tulajdonképpen taszíthatta volna, mert egyébként a karcsú, nőies lányokhoz vonzódott. Cordelia viszont hosszú lábú, telt mellű volt. Ez utóbbit persze a férfi csak sejtette az idomtalan pulóver alatt. Még sosem találkozott olyan nővel, aki ilyen sikeresen leplezte volna formás idomait. Luca azt találgatta, vajon szándékosan teszi-e.

A pillantása megállt a lány ovális arcán, elidőzött telt ajkán, majd rövid, egyenes orrán. A szeme pedig... még sosem látott ilyen intenzív ibolyakék szempárt. A haja pedig egyszerűen leírhatatlan!

A férfinak eszébe jutottak az egymást sűrűn váltó ápolat, elegáns barátnői. Ám ez a nő itt teljesen más. Elég csak a hajára nézni. Laza lófarokba kötve a szőke legkülönbözőbb árnyalataiban ragyogott. Valószínűleg azért ilyen, mert kiszívta a nap, hiszen a lány sokat tartózkodik a szabadban, gondolta Luca. Halászik, vagy épp tökfeket ment ki a vízből, akik olyan ostobák, hogy meg sem nézik az előrejelzést, mielőtt vízre szállnak.

A férfi gyorsan elnyomta a fején átfutó, illetlen gondolatokat arról, vajon hogy nézhet ki Cordelia a munkaruhához hasonlító gönc alatt, és milyen érzés volna meztelen bőrét megérinteni.

Persze ilyesmi több okból sem jöhet szóba.

– Természetesen kifizetem a telefont.

– Miért fizetné? – bámult rá csodálkozva a lány. Talán azt hiszi, ha talpra áll, benyújtja neki a számlát? Hogy a pénzét akarják? – Mi nem olyanok vagyunk, hogy pénzt kérjünk egy telefonálásért – válaszolt kissé ingerülten. – Kimentettem a tengerből, de nem azért, hogy fizessen érte.

– Olaszországba kell telefonálnom – világosította fel Luca.

– Olaszországba?

Szóval olasz. Már a neve alapján sejtette volna. De nem gondolt rá, mert errefelé ritka a külföldi. És most tessék! Ide csöppent az apja házába ez a szívdöglesztő olasz.

– Ott élek.

Luca félig leeresztett szemhéja alól leste a lányt, hogy összerakja-e, kivel áll szemben. Olaszországban egy másodperc alatt tudnák, mit jelent a neve. Még ebben az országban is sokan hallottak a Baresikről, ha másképp nem, a borról beazonosítják. A Baresi-ház igencsak híres, ahogy az arisztokrata család mesés gazdagsága is. Luca számos olyan emberrel állt kapcsolatban, akik nem tartoztak a hétköznapi halandók közé. Nem ő akarta így, egyszerűen így alakult. Akadtak pillanatok, amikor arra vágyott, hogy mindent elhajtson, és anélkül hogy hátrapillantana, elhagyja megszokott köreit. De elvetette a csábító gondolatot, mert tudta, hol a helye.

A barátai, a családja hasonló helyzetben voltak. Amennyire tudta, az egyetlen ember, aki áttörte az életük merev falait, az az édesanyja volt, de a története nagyon szerencsétlenül alakult. Így aztán Luca nem is gondolt a dologra.

– Toscanában – tette hozzá. – Járt már ott?

– Nem gyakran hagyom el Cornwallt – vallotta be Cordelia, és elhúzta a száját, amikor a férfi megrökönyödve meredt rá.

A lány tudta, hogy alig ismer valakit. Az élete rémesen kiszámítható. Persze van még ideje, hiszen csak huszonnégy éves. Ezért kell élveznie minden újat, ami változatosságot jelent. Itt a faluban mindenki ismeri őt. Most mégis szeretett volna egy idegennel elbeszélgetni, beavatni az élete részleteibe egy olyan embert, aki ismeretlen, távoli helyen él, ahová ő sosem fog eljutni. Legalábbis a közeljövőben nem.

– Miért nem?

A férfi érdeklődve nézett rá, Cordelia pedig állta a pillantását, mert megrohanták és fogva tartották az emlékek, amelyek ehhez a helyhez kötötték. Úgy érezte, mintha egy ketrecben élne.

Hogy is magyarázhatná el ezt röviden? Felejtsd el, úgyszincs semmi értelme! Ostoba gondolat. Hiszen nem is ismeri ezt az embert, és fogalma sincs, hol kezdhetné, ha választ akarna adni a kérdésére.

Luca nyújtózkodott, majd félredobta a takarót, és letette a lábát a padlóra.

– Mozognom kell – jelentette ki, majd a szekrényhez lépett, mert úgy sejtette, ott találja a ruháit. – Jó lenne újból a saját cuccaimat felvenni.

Cordelia csak bólintott. A férfi kezdetben csak sántikálni tudott, azt is csak úgy, hogy a lány apjára támaszkodott, ha ki kellett mennie a mosdóba. Akkor is csak lassan lépegetett, amikor kezdett erőre kapni. Most azonban sokkal biztosabbak lettek a mozdulatai, ami azt jelezte, hogy jó úton jár a teljes felépüléshez.

Cordelia tátott szájjal bámulta, amikor a férfi a szégyenkezés legkisebb jele nélkül öltözködni kezdett.

Gyorsan elfordult. Érezte, hogy a szája kiszárad, az arca elvörösödik.

– Idenézhet – szólta Luca egy idő után nevetve.

Cordelia lassan megfordult, az arca még mindig lángvörös volt. Luca még sosem látott ilyet. Ez a lány szép, de tényleg olyan ártatlan, mint amilyennek mutatja magát? És miért van ideláncolva ehhez a faluhoz?

– Hány éves?

– Huszonnégy. Miért?

Luca vállat vont.

– Azt mondta, ritkán jár el innen.

– Csoda szép helyen élek. Meglepődne, ha tudná, milyen sokan nem akarnak elmozdulni innen, a tengerparti otthonuktól.

Cordelia egyenesen úgy érezte, hogy védekeznie kell emiatt.

Luca beérte ezzel a semmitmondó válasszal. Nem emlékezett rá, hogy került ebbe a házba. Az ablakhoz lépett, és a végtelenbe nyúló, szürke tengert pillantotta meg, előtte egy bokrokkal szegélyezett, a tenger felé lejtő utat, s az egész tájat a szitáló eső fátyla vonta be. A hajóját felborító vihar már egészen megszelídült.

A férfi csak utána nézett körül a szobában.

Ritkán szánt komolyabb figyelmet a környezetének, legalábbis a saját birtokán, ahol élt, vagy a többi házában. Azt tudta, hogy minden fényűző, de már teljes immunitás alakult ki benne a gazdagsággal járó dolgokkal szemben. Ám az a helyiség, ahol most állt, a luxus leghalványabb jeleit sem mutatta. A szoba tágas volt, és a kopott perzszaszőnyeg a padlón aligha volt elegánsnak nevezhető. A bútorok elég réginek tűntek, de szemlátomást szeretettel ápolták őket. A falakra ráfért volna már egy festés. Az ágy viszont nagyon kényelmes volt, és Lucának el kellett ismernie, hogy a szobában van valami otthonos.

– Körbevezetne? – kérdezte, és maga is meglepődött a kérdésén. – Meg kell mozgatnom a lábam, úgy érzem, túl sok időt töltöttem egy helyben.

– És mi lesz a telefonnal?

– Ó, tényleg!

Luca mosolygott, mert nem gyakran fordult elő, hogy olyan nő társaságában volt, aki nem tudta, ki ő. Felszabadító érzés volt. Itt végre önmaga lehetett. Nem kellett a családi vállalkozás elkötelezett, felelősségteljes vezetőjeként viselkednie. A cégüket ő mentette meg a csődtől, amely felé korábban az apja terelte.

Ebben a szerény házban nem az a nagy tiszteletnek örvendő arisztokrata volt, aki azonnal a gazdag férjre vadászó elegáns nők célkeresztjébe került, amint belépett egy terembe. Itt egyszerűen csak hétköznapi fickó.

És hogy milyen ember volna a sok pompa nélkül, amely általában körülvette, arról sejtelve sem volt, de utána akart járni.

Jobb alkalom nem is kínálkozhatna, mint ennek a lánynak a társasága, aki a világ legédesebb mosolyával néz rá.

Luca gyanús mozgólódást érzett legnemesebb testrésze táján.

Odahaza kifejezetten azt kérte, hogy egy ideig ne akarjon senki kapcsolatba lépni vele. A titkárnőjének elmondta, hogy néhány nap szabadságot vesz ki. Ennél jobban nem részletezte a szándékait. A titkárnője lemondta minden tervezett találkozóját, és biztosan nem tesz az utasítása nélkül semmit. Az apja sem tudta, mikor fog hazatérni. Ami pedig a többieket illeti...

Ki keresné még? Nem volt testvére. Nem hitt a csapatmunkában. Kizárólag önmagában bízott. Így aztán sosem érte csalódás. Most azonban valami ködös bizonytalanság fogta el. Mintha mégsem ilyennek szeretné az életét.

Bosszúsan megrázta a fejét.

– Vezessen körbe a házban! – mondta kissé nyers hangon, és előre élvezte, hogy egy kis időre megszabadulhat a régi életétől.

– Rendben, de csak akkor, ha mesél Olaszországról.

Cordelia oldalát furdalta a kíváncsiság. Luca megkönnyebbült. A hazájáról sokat tud mesélni. Toscana gyönyörű, lankás dombjairól, az Alpok szépségeiről, a fenséges Appenninekről, az ország csodás klímájáról, amelynek a mesés boraikat köszönhatték. Beszélhetne a falvakról, amelyek körülveszik a birtokát, az ott élő emberekről, akik közül a legtöbben a családjának dolgoznak, ahogy az őseik is évszázadok óta tették.

Természetesen nem árulna el minden részletet, például azt, hogy kicsoda ő valójában.

A lány előrement, és a folyosóról lefelé indult a lépcsőn.

Luca követte, és megcsodálta az alakját. Vajon milyen lehet a haja, ha kibontja?

Lent, egy fekete-fehér burkolatú előszobában megálltak, és Cordelia a férfi felé fordult. A tekintete nyílt és bizalommal teli volt.

Luca pislogni kezdett, hogy elúzza a hirtelen rátörő, különös vágyat.

– Mindent elmondok a hazámról, amit tudni akar – szólalt meg –, ha elárulja, miért nem ment el innen soha. Vagy rosszul értettem az előbb?

– Nem, nem értett rosszul. Áll az alku!

A lány bizonytalanul elmosolyodott, és zavarában az ujjára csavarta egyik ragyogó szőke hajtincset. Annyi mindent akart kérdezni a férfitől, hogy azt sem tudta, hol kezdje.

És annyi mindent tudott volna mesélni magáról. Tulajdonképpen miért ne tenné? Az apja még néhány órán át biztosan kint lesz a tengeren. Luca pedig, aki váratlanul berobbant az életébe, olyan izgalmasnak tűnik. Hamarosan úgyis elmegy, és neki olyan régen volt alkalma egy férfival jól beszélgetni. Legutoljára a bátyjával, Alexszel. Annak pedig már jó ideje. Azóta csak csendben tette a dolgát, és nem mutatta, milyen magányos.

Mi baj származna abból, ha most ennek az idegennek megnyílna?

3. FEJEZET

Luca csak három nappal később hívta fel az apját és a titkárnőjét, de mindössze azért, hogy közölje velük, még egy kicsit meghosszabbítja a nyaralását. Legalább még egy hétig.

A titkárnője nem hitt a fülének, de már régóta dolgozott Luca mellett, és nem jelentett gondot számára, hogy elintézzon helyette mindent.

– Maradjon csak, amíg kedve van, Luca! – nyugtatta meg. – Rengeteget dolgozott. Harmincnégy évesen megérdemli már, hogy néha lazítson egy kicsit. Különben még baja lesz a szívének, mielőtt rájönne, hogy lassítania kell. A stressz veszélyes szörnyeteg. A szőlő magától is nő, a gépek dolgoznak. Majd eldönti, mikor akar visszajönni.

Az apjának mindegy volt, hol tölti az idejét. Már rég teljesen átengedte a fiának a vállalat irányítását. Azóta azzal foglalta le magát, hogy rosszabbnál rosszabb házasságokat kötött, amelyek rövid időn belül felbomlottak. Eddig négyen volt túl, de szerencsére az utóbbi időben lassult az aktivitása. Ám Luca tudta, hogy ez csak átmeneti nyugalom. Szerette az apját, de túlságosan is ismerte, és biztos volt abban, hogy hamarosan újabb feleség után néz.

A férfi az órájára pillantott, majd újra az eléje táruló kilátást bámulta. A kávézó teraszáról, ahol Cordeliát várta, rá lehetett látni az egész kikötőre. A nap hét ágra sütött, a hajók ringatóztak a kék vízen, és az utcán jókedvű emberek sétáltak. Lucának nagy szüksége volt erre a pihenőre. Végre ki kellett szakadnia mindabból, ami az életét eddig meghatározta.

Cordelia két napja megmutatta neki a halászfalut. Elmesélte, hogy időnként turisták is beállítanak, olyanok, akik valami ősi, hagyományos életmódot akarnak megtapasztalni.

Luca azóta már kiderítette, hogy a lány számos képességgel rendelkezik. Többnyire az apjának segít a vállalkozás vezetésében. Ő vezeti a könyvelést, és ő intézi a hajók bérbeadását a nyári szezonban.

– Apa ezeket rám hagyja – mesélte Cordelia. – A halászatokra nem tartok vele, de minden mászt én intézek. Nem mintha a tengeren nem venné hasznomat. Ha valamelyik fiú nem tud dolgozni, beugrom helyette, de jobb, ha itthon maradok. Apa reménytelenül tehetetlen a papírmunkát illetően, és a számítógéptől is égnek áll a haja.

Luca a kikötő egyik kis kávézójának a teraszán ült, és már messziről észrevette a lányt. Gyönyörű volt, hosszú, formás lába, lendületes járása szemet gyönyörködtető. A haját most copfban viselte. Sugárzott belőle az életerő és az egészség. Luca nem értette, hogy volt képes az elmúlt három napban fegyelmezni magát. Pedig annyira szerette volna megérinteni a lányt, hogy viszkedett minden ujjbegye. Bár hamarosan nőszülnie kell, de most még szabad, és akár élvezhetné is az életet.

Mégsem mert közeledni a lányhoz. Cordeliában volt valami végtelen ártatlanság, ami visszatartotta. Nem sejtette, hogyan reagálna a lány. Elutasítaná? Elzavarná a házukból? Vagy épp ellenkezőleg: a karjába vetné magát? A bizonytalanság megbénította.

Amikor Cordelia is észrevette őt, a férfi odaintett neki, a lány pedig ragyogó mosolyt küldött felé.

Lucának egy pillanatra lelkiismeret-furdalása támadt, amiért nem volt teljesen őszinte hozzá. Bár sokat mesélt a hazájáról, de a részleteket diplomatikusan elhallgatta. A szavaiból a lány arra következtethetett, hogy egyszerű, dolgozó ember, és ő örült is, hogy ennek megfelelően viselkedhetett. Remek érzés volt.

– Csaphatunk egy jó kis pikniket. – A lány az asztalra tette a kosarat, és Lucára nézett.

Meleg volt. Igazi nyári nap, kéken ragyogott az ég a türkizsínű tenger felett.

Cordelia a szeme fölé tartotta a kezét, és a férfit fürkészte. Mivel Lucának csak az a ruhája maradt meg, amelyben kimentette, a férfi elment néhány ruhadarabot vásárolni. Most egy khaki sortot viselt fehér pólóval. Istenien nézett ki. Olyan különlegesnek, idegennek tűnt itt az ő tengerpartján...

– Én is vettem valamit, amivel hozzájárulhatok.

A férfi felvett egy szatyrot a földről, és amikor Cordelia beleesett, két üveg pezsgőt fedezet fel benne.

– Húha!

– Ha már piknik, adjuk meg a módját!

– De pezsgő... Egy vagyombba kerülhetett.

– Csak semmi aggodalom!

– Ez tetszik – mondta Cordelia, miközben megindult a stég felé.

– Mi?

– Hogy ilyen gondtalan. – A lány oldalról Lucára lesett. A férfi laza volt, és remekül nézett ki.

– Azt hiszem, még sosem neveztek gondtalannak – válaszolt őszintén Luca. – Én sem használnám magammal kapcsolatban ezt a szót.

– Tényleg? És miért nem? – nézett rá mosolyogva a lány, miközben kioldotta a hajó köteleit. Lucát lenyűgözték nyugodt, magabiztos mozdulatai. Cordelia biztosan már sok ezerszer csinálta ezt. – Most mindenesetre itt van. Ráér. Nem kell sehová sietnie. Ez a hely tökéletes arra, hogy lazítson.

A lány felugrott a hajóra, és szó nélkül nyugtázta, milyen természetes és magabiztos mozdulattal lép fel melléje Luca is. Amikor a férfi felajánlotta, hogy kezeli a kormányt, beleegyezett. Csak néhány utasítást adott neki, majd leült, és az arcát a nap felé fordította.

– Maga hogy szokott lazítani? – kérdezte Luca, miközben követte a lány útmutatásait. Tetszett neki, ahogy a hajó hasította a vizet. Közeledtek ahhoz az öbölhöz, amelyről a lány mesélt neki.

– Ha a tengeren vagyok – felelte Cordelia még mindig csukott szemmel. – Vagy ha úszom. Attól azonnal ellazulok. Különösen az éjszakai úzásoknál.

– Éjszaka...? Nem fél?

– Mitől félnék? Tudok mindent az apályról meg a dagályról, és ha a tenger nyugodt, nagyon jókat lehet úzás közben gondolkodni.

Beértek az öbölbe, amelyet sűrű bokrok és magas fák öleltek körbe. A partot fehér homok borította, amelyet már biztosan felmelegített a nap.

– Miről szokott gondolkodni?

Cordelia a férfira nézett, aztán nem tudta levenni róla a szemét.

– Erről-arról. – Megvonta a vállát.

Kikötötték a hajót egy cölöphöz, kigázoltak a partra, majd letelepedtek a piknikosárral egy árnyékos fa alá. A férfi levetette a pólóját, és a tengert nézte. Cordelia pedig őt. Luca kicsit magasabb volt nála, a teste tökéletesen felépített: a válla széles, a csípője keskeny.

Sokáig szégyentelenül bámulta, és amikor a férfi hirtelen megfordult, fülig vörösödött.

– Ugye nem akar egész nap farmerben és pólóban maradni? – mormolta Luca vigyorogva. – Hozott magával fürdőruhát, vagy meztelenül szeretne úszni?

Cordelia gyorsan levetkőzött. A farmerje alatt egy illedelmes fekete úszódresszt viselt. Méghogy meztelenül úszni? Már a gondolattól kiverte a víz.

– Aha, szóval van fürdőruhája. Helyes. Bűn lenne, ha ilyen szép napon kihagynánk a fürdést.

Luca még egyetlen nyolcvan év alatti emberen sem látott ennyire szemérmes, mindent elrejtő fürdőruhát. Ennek ellenére minden porcikájával arra vágyott, hogy megérintse a lányt. Cordelia hosszú lába tökéletesen formájú volt, a teste kisportolt, a bőre halvány aranyszínű.

Luca gyorsan elfordult, de az altestében veszélyes húzódást érzett, ami még kellemetlen helyzetbe hozhatja, ha nem tudja megfékezni a fantáziáját.

A hideg víz még sosem tűnt ilyen vonzónak. Gyorsan ledobta a sortját, amely alatt úszónadrágot viselte.

– Azt hiszem, úsznom kell egy kicsit – mondta a száját elhúzva, amit tulajdonképpen mosolynak szánt. – Nagyon meleg van.

Belegázolt a jéghideg vízbe. Jólesett a hűvösség, mert sürgősen le kellett hűtenie a testét, amelyet

a lány látványa veszélyesen felforrósított.

Csak öt perc elteltével tekintett újra a part felé, és észrevette, hogy Cordelia erőteljes karcsapásokkal tart feléje.

A lány nem túlzott, amikor azt állította, hogy kiváló úszó. És a nyílt tengeren volt leginkább elemében. Luca látta rajta, amikor odaért mellé. Az arca ragyogott, és boldogan mosolygott rá.

– Maga nagyszerű úszó – szolt elismerően Lucához, miközben a vizet taposta.

– Meglepődött? Nyápic alaknak tart? Olyan fickónak, aki nem tud bánni a vitorlással, és az ostobasága miatt egy fiatal lánynak kell kimentenie a vízből?

– Hmm... Nagyjából, igen.

Luca felnevetett, és elismerően nézett rá. A lánynak elképesztő a szeme színe. Világos ibolyaszín, de volt benne egy kis tengerkék meg egy kis világos türkiz is, mindez sötét szempillával keretezve.

– Úszunk versenyt a partig?

Cordelia kissé elhúzódott, amikor a férfi pillantását észrevette. Egyszer már látta a szemében ezt a kifejezést: valami tüzes, veszélyes villanást, de akkor úgy döntött, csak képzelődött. Semmi tapasztalattal sem rendelkezett, hogy átlássa ezeket a játékokat, és meg sem próbálta megfejteni a jelentésüket. Egyszerűbb volt azt hinni, hogy csak a fantáziája szüleményei. Miért nézne rá így Luca? Egy vonzó és ellenállhatatlan férfi, míg ő... Nos, ő csak egy vidéki lány, aki kétkezi munkából él. A szőlőhegy mégiscsak finomabb hely, mint egy halászhajó. Még ha Luca csak munkásként dolgozik is egy birtokon, akkor is előkelőbbnek tűnik.

A lány meg sem várta a választ, hanem úszni kezdett a part felé. Miközben a hideg vízben halként siklott előre, elszállt minden aggodalma.

A férfi egy ideig mellette úszott, aztán leelőzte, és ő ért elsőként célba.

Cordelia nevetve evickélt ki a vízből, majd kicsavarta a copfját, és kivette belőle a hajgumit. Vizes fürtjei a derekáig értek.

Lucát a látvány úgy érte, mintha gyomorszájon vágta volna. Gyorsan elfordult, hogy kinyisson egy üveg pezsgőt. A fenébe! A lánynak szemlátomást semmit sem jelent ez az egész, de neki nagy szüksége van néhány korty alkoholra. Bár hozott volna valami erősebbet! Például egy üveg whiskyt. Teletöltött két műanyag poharat pezsgővel, és az egyiket a lánynak nyújtotta.

– Van valami előírás az alkoholfogyasztásról hajózás közben? – kérdezte egy köre telepedve.

– Hoztam több üveg vizet. – Cordelia mosolyogva kortyolt bele az italba. – És rengeteg ennivalót. Az segít felszívni az alkoholt.

– Ha mégsem, az öbölben is tölthetjük az éjszakát. Mivel maga itt él, biztosan nem először fordulna elő...

Luca szeretett volna többet megtudni a lányról, pedig nem szívesen faggatta a nőismerőseit. Az eddigi barátnői másról sem beszéltek, csak önmagukról.

– Még nem fordult elő – mormolta szórakozottan a lány. – Pedig sok olyan öböl van erre felé, ahol nyáron egyik buli a másikat éri.

– De maga nem jár bulikba.

A lány ismét kortyolt egyet a pezsgőből, és vágott egy kis grimaszt.

– Tizenkettő voltam, amikor az egyik barátnőm a parton tartotta a születésnapját, de azóta csak egyedül keresem fel ezeket a magányos öblöket.

– Szóval nem volt az a bulizós tinédzser. Nem ivott alkoholt, és a dühös szüleinek sem kellett az akarata ellenére hazacipelniük.

– Nem.

– Miért nem?

– Mert... – A nap forrón tűzött, és a tenger felől fújó langyos szellő elálmosította a lányt. Időközben Luca is leheveredett mellé, és a tekintetét a felhőtlen égboltra szegezte. – Mert az apám mindig nagyon óvott. Anyám meghalt, amikor még kicsi voltam. Azóta az apám retteg, hogy valami bajom eshet. Gyerekként ezt még nem találtam különösnek, de ahogy idősebb lettem, világossá vált számomra, hogy nem lehetek ugyanolyan szabad, mint a többiek. Aztán meghalt a bátyám is, és minden... még nehezebb lett. – Cordelia elhallgatott, hogy összeszedje magát.

– Volt egy bátyja? Eddig nem említette.

– Nem. Apa sosem beszél róla. Amikor meghalt, összeszedte az összes bekeretezett fényképet, ami róla készült, és elrakta. Az ikertestvérem volt.

Cordelia meglepődött és meghatódott, amikor a férfi a kezére tette a kezét. A lány gondolatai a múltban jártak, de megnyugtatta Luca kezének melege. Amióta nem kellett a férfit ápolnia, ez volt az első alkalom, hogy egymáshoz értek. A lányt felizgatta az érintés, de meggyőzte magát, hogy ez csak az együttérzés normális gesztusa.

– Az ikertestvére. Mi történt vele? – A férfi félig felült, és aggódva nézett rá.

Cordelia lehunyta a szemét.

– Ostoba történet. Megsérült a lába, és vérmérgezést kapott. Minden megváltozott, amikor meghalt – mondta. – Eredetileg egyetemre akartam menni, holott tudtam, hogy apa naponta kétszer telefonálni fog, hogy megkérdezze, jól vagyok-e. Azt hiszem, a lelke mélyén úgy érzi, hogy meg kellett volna védenie anyát. Hogy megakadályozhatta volna a balesetet, ha vele megy Londonba. És mivel őt már nem védheti meg, feladatául tűzte ki, hogy engem védelmez. De az egyetem... – A lány felsóhajtott. – Nagyon akartam. Alexre várt a vállalkozás. Apa mellett akart dolgozni, hogy egyszer majd átvegye tőle. Mindig is ez volt a terv, én viszont...

– Maga?

– Mindig arról ábrándoztam, hogy elmegyek innen. Hogy megismerem a világot. De ez az álom Alexszel együtt meghalt. Nem maradt más választásom, a helyére kellett lépnem. Félre ne értsen! Jó ez az élet, de odakint, valahol messze, van egy másik világ, és nekem meg kellett békélnem azzal, hogy sosem fogom látni.

A lány kinyitotta a szemét, és elmosolyodott, amikor látta, hogy Luca még mindig őt nézi.

– Ne féljen, nem fogok most sírni vagy nyafogni!

– Semmi bajom a síró vagy nyafogó nőkkel – hazudta Luca.

Valójában az agyára mentek a síró és nyafogó nők. Látott már nem egy drámai jelenetet az apja volt feleségeitől, amikor a házasságuk a végét járta. Pontosan emlékezett az apja egyik születésnapjára, ahol a hármas számú feleség részegen világgá kürtölte, mit nem szeret a férfiakban, és főleg az ő apjában. Nem, csak sírást és nyafogást ne!

– Most nem mondott igazat – mosolyodott el őszintén Cordelia. – A férfiak ki nem állhatják a panaszkodó nőket.

– Tapasztalatból beszél? Valaki kikelt maga ellen, mert elsírta neki a bánatát?

– Nem.

Cordelia képtelen volt tovább ellenállni, és reszkető kezével megsimogatta Luca arcát. Csak könnyed érintés volt, de a lány szemében olyan merésznek tűnt, mintha egy sztriptízszenvedőt adott volna elő. Ráadásul a mellbimbója megkeményedett, a hasában pedig forró bizsergést érzett.

A meleg napsütés, a pezsgő, a bizalmas beszélgetés... és ez a titokzatos idegen együtt gyúlékony vegyületet hozott létre.

– És mi a helyzet a fiúkkal?

Luca újra megfogta a lány kezét, majd megcsókolta a tenyerét, és játszózni kezdett a nyelvével a bőrén.

Cordelia reszketve sóhajtott fel. Szerette volna visszahúzni a kezét, de ugyanúgy szerette volna, ha a férfi folytatja, mert még sosem tett semmi veszélyeset életében, és óriási volt a kísértés.

Úgy érezte, túl sokáig szemlélte az izgalmas lehetőségekkel teli világot egy ablaküvegen keresztül, és most, hogy parányi kóstolót kapott belőle, nem akart tovább ellenállni.

– Én meséltem magamról – mondta elfúló hangon. – Most maga következik. Meséljen!

– Mást sem csináltam az elmúlt napokban...

Ennek csak a fele volt igaz, da Luca elhessegette a lelkiismerete hangjait.

– Gondolom, most épp nincs tennivaló a szőlőben, ezért tudott szabadságot kivenni.

A lány furcsa ürességet érzett a lelkében, ha arra gondolt, hogy Luca egyszer majd eltűnik.

– Valóban vannak alkalmasabb hónapok a szüretre...

– És olyankor mit szokott csinálni, amikor nem kell szőlőt szedni? Utazgat? Meglátogatja a

családját? Kivel él együtt Olaszországban?

– Ez nagyon sok kérdés.

– Kíváncsi vagyok. Én nem mehetek el innen, úgyhogy nem veheti rossz néven, ha kérdezősködöm.

A lány fájdalmas mosollyal nézett Lucára. Megpróbálta elképzelni a világát, amely annyira más, mint az övé. Egy kötelezettségek és felelősség nélküli világot.

– Nem veszem rossz néven – felelte a férfi. – Ugyanakkor nem hagyhatja, hogy a büntudat irányítsa. Még túl fiatal ahhoz, hogy azt higgye, örökre ide van láncolva, és csak olyan helyek vannak a térképen, amelyeket sosem fog látni.

– Megismerte az apámat, maga is láthatta, hogy nem mehetek el innen.

Luca vállat vont. Igen, megismerte Clive Ramsey-t. Egy eléggé besavanyodott, hatvanas férfi. Az életében csak a lánya és a tenger létezik. Miután elvesztette a feleségét és a fiát, megállt számára az idő. Újabb példa arra, micsoda időpocsékolás a szerelem.

Clive egyébként ritkán volt otthon. Szinte éjjel-nappal halászott, rákot és homárt fogott, minden egyéb munkát a házban meg a vállalkozásban a lányára hagyott. Luca biztos volt abban, ha a lány testvére élne, minden másként alakul. Így azonban Cordelia tényleg csapdába került.

Hirtelen rátört a késztetés, hogy magával vigye a lányt, és megmutassa neki mindazt, amiről eddig csak álmódott.

– Túl sokat beszélünk – mondta, hogy visszataláljon a biztonságos talajra. – Egyszerűen csak élveznünk kellene, hogy itt lehetünk.

Cordelia lelkesen mosolygott. Pontosan ezt akarta: élvezni a pillanatot. Annyira szerette volna, ha a férfi megérinti, de nem tudta, mit tehetne, hogy rávegye. Semmi tapasztalattal nem rendelkezett.

Azt észrevette, hogy Luca vonzódik hozzá, bármennyire hihetetlen volt is számára.

– Ehhez az öbölhöz nem jár senki – közölte kicsit idegesen. – Legalábbis nappal nem...

– Kár, pedig csoda szép.

– Hajó nélkül megközelíthetetlen. A szárazföld felől nem lehet idejutni.

– Akkor maga szerencsés.

– Most annak is érzem magam. És boldognak – mondta halkan, és egy kicsit közelebb csúszott a férfihez, bár azt remélte, Luca nem veszi észre.

Összeugrott a gyomra az idegességtől, amikor a kezét lassan a férfi izmos hasára tette.

Amikor észrevette Luca csodálkozó pillantását, majdnem elrántotta, de nem tette, mert ösztönösen tudta, hogy nem lesz több ilyen alkalma.

– Cordelia... – szólalt meg a férfi rekedtes hangon. El kellett volna húzódnia, de nem húzódott el.

– Nagyon kedvellek – vallotta be a lány a szemébe nézve, miközben mélyen elpirult.

Luca állán megfeszültek az izmok. A teste fölött már-már elveszítette az irányítást. Cordelia is láthatja, ha lepillant a vizes fürdőnadrágjára. Ha a lány nem volna ilyen ártatlan, könnyebben leállítaná, de így... Az őszinte pillantása, a végtelen bátorsága, amivel kimondta a kis vallomását, teljesen elbűvölte.

Cordelia remegő kezével megfogta a kezét, és a mellére húzta. Luca halkan felnyögött. A lány most már a combját simogatta. Ahhoz nem volt bátorsága, hogy a férfiasságához érjen, de már az is elég volt Luca számára, hogy puha ujjával kis köröket írt le a bőrére. Luca elképzelte, milyen volna, ha a nyelvvel tenné ugyanezt, és újra felnyögött.

– Ez... ez nem jó ötlet.

A lány rögtön félrekapta a kezét.

– Tehát tévedtem? Nem kívánsz. Értem.

Luca nem tudott válaszolni, megfogta a lány kezét, és visszatette a combjára.

– Még soha senkit nem kívántam ennyire – ismerte be –, de...

– De inkább a sötét hajú, szexi olasz nőket szeretted...

– Kicsit gyakrabban kellene tükörbe nézned, *la mia bellezza*.

A férfi magához rántotta a lányt, s miközben a szellő és a mesésen kék tenger minden értelmes gondolatát elsodorta, csak egy dolgot akart: Cordeliát.

A lány a nyakába fúrta az arcát, és mélyen beszívta az illatát. A lábát óvatosan Lucáéra csúsztatta. Szerette volna megérinteni kemény férfiasságát, de nem volt hozzá mersze.

Nulla tapasztalattal rendelkezett a szex terén. Az a néhány ügyetlen kísérlet, amiben eddig része volt, nevetségesnek tűnt.

Nem arról volt szó, hogy kerülte volna a testi szerelmet, vagy az igazinak tartogatta volna magát. Nem. Úgy hozta a véletlen, hogy csak egy komolyabb barátja volt, de vele sem jutottak el az ágyig. Most már azt is tudta, miért nem. Az a fiú egyáltalán nem tudta felizgatni. Amit most érzett, ahhoz még csak hasonlót sem élt át Barryvel, amíg együtt jártak.

A mostani érzéstől az egész teste lángolt, és a vére szédítően száguldott az ereiben.

4. FEJEZET

Luca gyengéden meglökte a lányt, és Cordelia hanyatt feküdt a pléden. A férfi föléje hajolt, láthatóan zihált, a szeme pedig sötéten ragyogott a szenvedélytől.

Végigsimított a lány oldalán, aztán a bordáin. A már majdnem száraz fürdőruha útban volt, de Cordelia nem merte lehúzni a válláról a pántokat. Nem volt elég magabiztos ahhoz, hogy kezdeményezzen. Azzal talán elijesztené Lucát.

A férfi olyan... szexi volt. Olyan érzéki és hihetetlenül izgalmas. Nem kellett sok fantázia ahhoz, hogy tudja, nem hiányoztak az életéből a készséges nők. És nem csak azért, mert jóképű. Az elmúlt napok beszélgetései során rájött, hogy a férfi sokoldalú és okos.

Szellemes és vicces is tudott lenni, ráadásul remek hallgatóságnak bizonyult. Nagyon érzékletesen mesélt arról, milyen gyönyörűek a napfényben fürdő szőlőhegyek. Úgy beszélt a nagy, lédús szőlőszemek színéről és ízéről, akár egy költő. És a kalandjai... a helyek, ahol járt! Cordelia azt gyanította, Luca a fizetését arra fordította, hogy beutazza a világot.

Lassan a mellére húzta a férfi kezét, és érezte, ahogy Luca megremeg.

Amikor a férfi halvány kísérletet tett, hogy elvegye a kezét, Cordelia nem engedte.

– Cordelia, ahogy már mondtam... – sóhajtott fel halkán Luca – nem tartom jó ötletnek.

– Miért? Ha akarsz engem, és én is téged, miért ne lenne jó ötlet?

– Több okból – mormolta a férfi, de simogatni kezdte Cordelia mellét, majd az egyik ujját a pánt alá dugva, lassan lehúzta a válláról a fürdőruhát.

Cordelia szemhéja lecsukódott. Összekulcsolta a kezét a férfi tarkóján, és közelebb húzta magához. Luca szemlátomást küzdött a kísértés ellen, de az erősebb volt nála. A lány a tapasztalatlansága ellenére tudta, hogy Luca kívánja. És ettől úgy érezte, hatalma van a férfi felett.

Luca az ajkával, majd a nyelvével körözött a mellbimbóján, és Cordelia édes lüktetést érzett a lába közt. Próbálta összeszorítani a combját, hogy úrrá legyen rajta, de hiába.

A férfi kezét akarta ott érezni, és mintha Luca kitalálta volna a kívánságát, lassan a combjai közé csúsztatta az ujjait.

Mivel a lánynak sejtelve sem volt, ilyenkor mi az elvárás, simogatni kezdte Luca combját.

– Csak lassan, mindent a maga idejében – mormolta a férfi, mielőtt a figyelmét Cordelia másik mellének szentelte.

A lány széttárta a lábát, mire Luca rögtön a fürdőruha alá nyúlt, és ügyes ujjával izgatni kezdte.

Aztán még lejjebb húzta róla a fürdőruhát, miközben a mellét szívta. Cordelia képtelen volt gondolkodni, teljesen kiürült a feje.

Egyetlen kívánsága volt, hogy magában érezze a férfit, még hozzá minél előbb.

A keze Luca fürdőnadrágján tapogatózott.

A férfi megdermedt. Azzal tisztában volt, hogy a libidója ismeretlen magasságokba szökik, amint a lányra néz, de hamar rájött, hogy ez nem csupán Cordelia vonzerején múlik.

Több összetevő játszott közre. Nem utolsósorban az a körülmény, hogy itt nem nyomasztotta a hatalom és a gazdagság, ami mindig is meghatározta az életét. Messze volt az exkluzív világban élő ismerőseitől. Itt szabad ember lehetett, ezért mindent intenzívebben élt meg, azt a titokzatos erőt is, amely ehhez a lányhoz vonzotta.

Annyi feladat várt rá otthon, hogy a szabadság még édesebbnek tűnt. Miért volna meglepő, hogy elveszítené a józan eszét, ha ezzel a lánnyal van?

Annyira más volt itt minden, mint a kiszámítható, szoros rend szerint működő élete. Jólesett, hogy végre elengedhette magát.

Persze nem akart felelőtlen fajankó lenni. Mindig használt óvszert, de itt most...

Életében először erősebb volt az izgalmas játék a józanságnál. Tudta, mi az, amit megtehet, és mi az, amit nem, de valami arra ösztökélte, hogy ezúttal a kockázatot válassza.

A lány meztelenül feküdt előtte, ő pedig pokolian kívánta.

– Olyan vagy, mint egy csábító szirén – suttogta remegő hangon. – Nincs esélyem a bűverőddel szemben.

Ízlelgetni kezdte a lány bőrét, amely a fürdőruha helyén halványabb volt, és sötét rózsaszín mellbimbói még nagyobb hangsúlyt kaptak.

A férfi keze lassan Cordelia csípőjére siklott. Gyengéden széttárta a lány lábát, és a nyelvével izgatta a legérzékenyebb pontját, magába szívta édes ízét. Cordelia nyögdéssel tovább fokozta a vágyát.

– Kérlek... – sóhajtotta a lány, és ettől a kéréstől Luca józanságának utolsó morzsái is elszálltak a szélrózsa minden irányába.

A józanságé, a logikáé, az előrelátásé. Az érzések uralták az egész lényét.

Felállt, hogy levegye a fürdőnadrágit, és egy pillanatra élvezte a lány édes mosolyát. Cordelia maga sem tudta, hogy csábító-e a mosolya, vagy ideges, mivel ami most következik, először történik vele.

Nagyon remélte, hogy a férfi az elsőt feltételezi, mert nem szeretne volna, ha meggondolja magát.

Ugyanakkor máris csalódott volt, mert úgy tűnt, ez lesz minden, amit kaphat Lucától. Ha visszatérnek a házba, őt várja a munka, és nem lesz második alkalom.

– Ez örület... – suttogta, és elfordította a fejét.

– Időnként mindenkinek kell örülni dolgokat csinálnia – szolt Luca, és gyengéden maga felé fordította a lány arcát. – Ne beszélj... Nem akarok mást, csak téged...

A lány egész testében reszketett. Akárcsak Luca. A férfi még sosem érzett ilyet, mint most. Ezt a mindent elsőprő vágyat.

És eljött a pillanat, Luca beléhatolt, és érezte, milyen szűk a lány. Mélyebbre nyomult, miközben a kéz egészen elbódította.

Nem nyúlt semmiféle rafinált játékhoz, heves és szenvedélyes volt. A lány lassan mozgott alatta, aztán hirtelen megmerevedett, és körmeit a hátába mélyesztette. Luca gyorsan elment. A csúcspont minden energiáját elemésztette, és sokkolóan kielégítő volt.

– Ó, istenem! – nyögte Luca a hátára fordulva, és a tenyerével eltakarta a szemét a tűző nap elől. Még mindig nehezen kapott levegőt. – Ilyen még sosem volt. – Gondolkodni sem tudott. – Neked... neked jó volt?

– Több mint jó – suttogta a lány, mire Luca az oldalára fordult, hogy ránézhesen.

Gyönyörű, meleg nap volt, és a hullámok morajlása szinte hipnotizálóan hatott.

– Ha megállíthatnám az időt – vallotta be Cordelia –, megtenném.

Megsimogatta a férfi arcát, és közelebb húzódott, hogy megcsókolhassa az állát. A lüktetés még mindig ott volt, ahol a férfi beléhatolt. Először kis szúrást érzett, de a teste nagyon is készen állt Luca befogadására. Ahogy teljes nagyságában magában érezte, valami olyat tapasztalt, aminek nem is sejtette a létezését. Amikor a férfi elérte a csúcspontot, ő hagyta, hogy magával rántsa. A testük együtt sodródott a gyönyör hullámain.

És most alig várta, hogy újra megérinthesse Lucát, hogy újra átélje vele a csodát.

Miért ne tennék, ha olyan jó?

A fejében nem szóltak a vészharangok. Végtelenül boldog volt. Csak akkor gondolkodott el, amikor a pillantásuk találkozott. Talán mégsem volt jó ötlet, hogy elárulta, mennyire élvezte a szexet.

– Cordelia – suttogta Luca, és megsimogatta a hüvelykujjával a lány állát. – Ez tényleg káprázatosan jó volt.

A lány szeme felragyogott.

– A mosolyod egy hatalmas termet meg tudna világítani – mondta elmélázva a férfi.

– Köszönöm. Ilyet még senki sem mondott nekem.

– Talán, mert nincs itt valamirevaló férfi, aki észrevegye. De hidd el, így van! – Luca egy ideig szótlanul nézett rá. – Amit csináltunk... Nem lett volna szabad megtennünk – mondta kertelés nélkül, mert nem szeretne kerülni a forró kását. – Nem is értem, hogy történhetett meg.

A dolgok kikerültek az irányításunk alól. Akartalak... nagyon. Annyira, hogy az agyam működése leállt. Még most sem értem. Még sosem történt velem ilyen. – Luca zavarában megrázta a fejét. – Általában mindent... mindent az irányításom alatt tartok. Ezt most nem értem.

– Mindent? – Cordelia mosolygott, mert nagyon hízelgőnek találta, amit hallott. – Lehetséges az?

– Istenem, hát persze! Ha szexről van szó, sosem veszttem el a fejem. De most elvesztettem, bocsánatot kérek érte.

– Luca, kérlek, ne! Ne kérj bocsánatot! Én... Tényleg nagyon élveztem.

Cordelia sosem törte a fejét azon, milyen lehet a szex, hanem egyszerűen elfogadta, hogy előbb vagy utóbb megtörténik majd. Ha talál valakit, akivel az egész életét el tudja képzelni. Nem érzett csalódottságot, amiért eddig nem találkozott ilyen férfival. Tulajdonképpen örült, hogy a házasság és minden egyéb, ami azzal jár, nem tartozott a közeli tervei közé, mert nem volt sok alkalmas jelölt a környezetében.

Sokkal nagyobb örömet okozott neki, hogy a távoli nagyvilágról ábrándozzon.

És most a nagyvilág személyesen megjelent a küszöbén.

– Nem csak az a baj, hogy elvesztettem a fejem – folytatta lehangoltan Luca. – Nagyobb baj, hogy nem vagyok jó neked.

– Miről beszélsz?

– A szex nagyon jó volt. – Ha a lényegre térnek, akkor a lány talán megérti a helyzetet. Luca legalábbis ebben reménykedett. – Nagyon-nagyon jó.

Luca komoran gondolt arra, hogy minden óvatosságát sutba dobta egyetlen vad, kielégítő pillanatért. Még ha az a pillanat élete legjobbjá volt is.

A homlokát ráncolva próbált összpontosítani.

– De emlékeztetnem kell arra, hogy számodra ez nem egy kapcsolat kezdete. Nem itteni srác vagyok, aki járni akar veled.

– Tisztában vagyok veled.

A lány elfordította a tekintetét. A szívverése felgyorsult, és amit hallott, érthetetlen módon fáj. Gyorsan felült, felhúzta a térdét az állához, és kifelé bámult a tengerre. Amikor visszapillantott a férfitra, észrevette, hogy az feszülten figyel.

Milyen nevetséges beszélgetés ez, miközben itt vagyunk meztelenül, gondolta kicsit bosszúsan.

Hirtelen olyan sebezhetőnek érezte magát, a férfit viszont szemlátomást nem zavarta a póresége. Cordelia felkapta az úszódresszét, belebújt, és rögtön jobban érezte magát.

– Igen. Persze hogy tudom. – Amikor most Lucára nézett, a szívverése visszaállt a normális tempóra, és a hangja is nyugodtabb lett. – Ha nem kellett volna kimentenem téged... – Cordelia elakadt.

– Kérlek, ne emlékeztess rá! A férfiak egója ilyen esetekben nagyon érzékeny.

– Szóval meg sem ismerkedtünk volna. De most itt vagy, én pedig egy percig sem hiszem, hogy ebből bármiféle kapcsolat lesz. Egyáltalán nem vágyom kapcsolatra. Ugyanakkor nem sok kalandban van részem. Ez jó kaland volt.

– Rendben, akkor értjük egymást.

– Minden nőt, akivel véletlenül lefekszel, figyelmezteted, hogy véletlenül se gondolkodjon hosszú távon?

A lány összefonta a karját a melle előtt, és érdeklődve mustrálta Lucát. A férfi vigyorogva vont fel a szemöldökét, Cordelia pedig elvörösödött, amikor észrevette, hogy a másik odalent újra tette kész.

Luca lassan felállt, de nem vette fel a fürdőnadrágját, hanem a vízhez sétált, belegázolt, majd a lány felé fordult.

– Úszunk még egyet? Vagy eszünk?

A lány a homlokát ráncolta. Komoly kérdést tett fel Lucának, amire illő lett volna válaszolnia. Ehelyett kis mosoly ült a szája sarkában, csábító, hívogató mosoly.

– Nos? – kérdezte kihívóan. – Szóval minden nőt figyelmeztetsz, nehogy többet várjanak, mint

amit adni akarsz?

- Amit adni *tudok*. – Luca maga is meglepődött a saját szavain.
- Miről beszélsz?
- Magamról, a nőkről meg a velük kapcsolatos tapasztalataimról.

A férfi elfordult, a vízbe vetette magát, és hosszú karcsapásokkal úszni kezdett. Cordelia követte, míg kiérték a mély, hideg, kristálytisztá vizre.

A lány háttal a vízre feküdt, és élvezte a forró napsütést. Amikor a férfi felé nézett, látta, hogy Luca is ugyanazt teszi.

Cordelia agyán átfutott a gondolat, hogy mibe keveredett. Ez a férfi nem olyan, mint a falubeli srácok, akik hétvégén a kocsmában ülnek, és arra készülnek, hogy egyszer majd átveszik az apjuk vállalkozását. Pedig ő az ilyen fiúkhoz szokott.

Luca viszont veszélyes, nem a neki való kaliberű férfi. Még ha vicces és szellemes is, nem szabad elfelejtenie, hogy sokkal több rejtőzik benne.

Amikor rápillantott, a bőre megbizsergett a látványától.

Neki nincsenek tapasztalatai a férfiakkal. Luca viszont nyilvánvalóan annyi tapasztalattal rendelkezett, hogy egy egész mappát teleírhatott volna a nők viselkedéséről és elvárásairól. Cordeliára kényelmetlen érzés tört rá, de elhessegette. Mert ahogy Luca tegnap mondta, ő csak átutazó, és nem okozhat problémát. Gondot inkább azok jelenthetnének, akik itt élnek, akik túl sokat akarnak tőle, és akiktől elvárná a tiszteletet.

- Úgy beszélsz, mintha öreg lennél – jegyezte meg félig tréfásan a lány.
- Néha úgy is érzem magam.
- Nem hiszel a szerelemben?

– Ezt még sosem kérdezték tőlem – mondta meglepetten a férfi. – De most, hogy kérded... nem. Nem hiszek a szerelemben, se az örök boldogságról szóló mesében, amiről annyit hallani. Te még nagyon fiatal vagy. Ezért óvlok magamtól.

– Én pedig megmondtam, hogy nem kell óvnod. Miért nem hiszel a szerelemben?

Cordelia elképzelte, ahogy a templomban hosszú, fehér ruhában az édesapja karján álmai férfi felé sétál. Ám az álomképet azonnal kijózanító részletek törték darabokra. Ott volt például a fehér ruha, merthogy neki egyetlen ruhája sem volt. Aztán azzal sem jutott dűlőre, hogy néz majd ki álmai férfi.

Magas, sötét bőrű, jóképű.

Olyan, mint az, aki itt mellette ringatózik a hullámokon.

Persze nem ő lesz, igyekezett magában tisztázni a lány. Csak hozzá hasonló.

– De a házasságban hiszek – jegyezte meg egykedvűen Luca.

Eszébe jutott Isabella, aki Olaszországban várt rá. Hirtelen olyan heves lelkiismeret-furdalás tört rá, mintha éles késsel hasba szúrták volna. Pedig nem volt miért szemrehányást tennie magának. Tulajdonképpen egyetértett a lánnyal. Mit számít az, hogy félig-meddig már eljegyezte Isabellát? Nem számít, mert itt nincs szó kapcsolatról. És ezt elég világossá tette.

Egyébként kedvelte Isabellát. Számára ő a tökéletes feleség, mert sosem kérne olyat, amit nem adhat meg neki. Összeházasodnak, és ezzel egygyé olvad a két nagy család. A házasság álcája alatt testvéreként élhetnek. Isabella és a kedvese, Ella továbbra is találkoznának, ő pedig... diszkrétan folytatná a szexuális életét, ahogy eddig is tette. Annak, aki nem hisz és nem bíz a szerelemben, ez a tökéletes házasság.

Ám mégis...

Lucát nyugtalanság fogta el, sebesen elindult visszafelé, majd a lány felé fordult, aki követte. Amikor kiérték a partra, felvette a fürdőnadrágját.

– Még nem találkoztál az igazival?

Cordelia ott folytatta a beszélgetést, ahol abbahagyták. Közben kirakta a kosárból az ebédet a takaróra, és letérdelt.

– Nincs olyan, hogy „igazi”. Csak megfelelő. Én is vágyom családra, mint mindenki – vallotta be Luca. – Sikeres házasságot akarok. Nagyon is elképzelhetőnek tartom, ha egyik fél részéről